

VI.

Gudmund Th. Sork.

Marcus Cicero udvikler i anden
 Bog af sit Skrift om ^{Eene til et forudsæ} Spaadomsseer
 imod Troen paa Jærbjerg, som hans
 Broder Quintus havde forsvaret, blandt
 andet dette: Det er bleven meldt Se-
^{der er faldet en Regn af Bl.} nallet, at det har regnet med Blod, at
^{som ogsaa, at Strømmen i Atratusfloden har været blodig} Floden Atratus ogsaa har strømmet
 med Blod, og at ^{Gudebilleder} Guderne Billeder,
 har svedt. ^{Troer} Men du vel at Thales et
 ler Anaxagoras eller nogen Naturfor-
 sker overhovedet vilde have skænket
 disse Budskaber Tilbrø? ^{Sikkert ikke hvorefter} Nej, thi Blod
 eller Sved kan ^{fra andet end} [kun] komme [fra] Lege-

gør - blandt andet følgende Be-
 frejtelser gældende imod

at der har vist sig Sved paa J.

vel, at

L, der smitter af,

met; men ^{dels} baade kan et vist Farveskifte
ved Berøring med en eller anden Jordart,
have en slaaende Lighed med Blod, og
^{den} ^{u. sætter sig paa en Overflade} ^{lig}
Tugtighed, der kommer til udefra, lig
som vi ser det paa ^{Stakarbejde} ^{ved Sydvind} Gipsvægge, naar
Vinden er i Syd, synes at efterligne
Sved. Og under Krig, naar man er
bange, ser man mere af den Slags Ting
og tillægger dem store Betydning,
men derimod lægges der ikke saa me-
get Merke der til i Fredstid. Her til
kommer ogsaa den Omstændighed, at
^{sligt} (det), naar der hersker Frygt og ^{er} ^{paa Færde} Fare,
baade lettere finder Tilbro og bedre

kan opdigtet ustraffet. Og vi er/saa maaske
laabelige og ^{tankeföse} overfladiske, at vi, naar
Musene har gnavet noget i Stykker,
hvad der netop er [en Fornödenhed for
dem] deres Beskæftigelse (hvis Bæk. det
ene er), ^{skulde anse} anser det for et Varsel? Ja for Men
Marskerkrigen ^{erklærede} sagde Offerbyderne [at
det var et saare ^{stort} rigtigt forbeogn, ^{at}
Musene havde gnavet paa Skjoldets
i Lanuvium. ^{Men gör det virkelig} Som om der var] nogen
som helst Forskel [paa] om Musene, der gna- Forskel, om
ver paa noget Fag og Nat/ har itugna- Nat, har
vet nogle Skjolde eller nogle Dier. Thi ^{2, 7a, for}
hvis vi ^{skal gaa} gaar efter [det], ^{den Slags Ting} at Musene nylig burde jeg, naar

^{hjemme}
hos mig har itugnavet Platos "Politik",

^{burde jeg være bleven greben af heftig Angst}
~~saa~~ (skulde jeg have frygtet meget)
^{for Staten, eller hvis (Epikurs Bog om}

^{gnavet} Nydelser" var bleven ^{over-}gnavet, maatte
jeg tro ^{have} at Prisen ^{paa Madvarer} vilde stige paa Torvet.

Eller maaske Men bliver vi da forskrækkede over

det, naar ^{engang} det berettes, at der er født
^{et eller andet Misfoster}

enten ^{Dyr} (nogle Misfoster) af en Okse eller et
Menneske? For ikke at blive for vidt-

løftig: ^{Nej, for} For det altsammen gælder der

kun en Betragtningensmaade; ^{alt,} thi hvad
der end fremkommer, ^{bliver til} ^{maa,} og hvordan det end

er, ~~maa det~~ nødvendigvis have ^{en naturlig} sin

^{Aarsag} Grund ^{det} i Naturen, saa at ^{selv om}

^{den} [dets Forkomst] er usædvanlig
det har vist sig imod Sædvane, [kan det] det
være i Strid med

dog ikke ^{kan} vise sig imod Naturens Orden.

^{Sig altsaa at komme paa Spor eller}
Udforsk derfor Gunden ved en overrasken-

de og ^{forunderlig} underfulde Begivenhed, om du kan;

hvis du ingen vil finde, ~~du~~ skal du

dog holde det for vist, at intet kan

være sket uden Grund, og ^{for} bortjage

den Skrak, som det nye ved en Begiven-

hed [har] indgyder dig, ved Naturvidenska-

bens Hjælp."

arsagen

finder

As

9/11/18

Klappapir mangler

V, 6, 1-29.

Medens Alexander⁷⁰³ forfulgte Farios
i Asien, greb Lakedaimonierne under
deres Konge Agis's Anførsel til Vaaben
mod Makedonerne. Efter at de ved
Megalepolis havde indladt sig i Kamp
med Alexanders Statholder Antipater⁷⁰³,
kampede de lange i uafgjort Kamp.
Iblandt alle Lakedaimonierne ^{230 f. K.} udmar-
kede ^{sig dog bemærket,} dog Kongen sig ikke blot ved si-
ne Vaabens og sit Legemes Ydre, men
ogsaa ved sin store ^{sit adle Hællens} Tapperhed, hvori
han i Særdeleshed ikke kunde overgaaes.
Alle vegne fra ^{rettides Fjendernes Vaaben imod} sigtedes der efter ham,

Ved H. kom det til et
Stag i arken Maakt mel-
lem dem og —, og lange
stredes der, indtil Konge-
lyaan erklærede sig for
nogen af Partierne.

det eneste hvori
han ikke fandt sin
Overmand

snart paa nært Hold og snart i lang Af-
stand, men medens han tumlede sig
hid og did i Kampen, lykkedes det ham
længe dels at ^{afgi} opfange Hæstevaabnene
med sit Skjold, dels at undgaa dem ved
Legemsbevægelser, indtil hans Laar blev
gennemboret af et Spyd og, efter ^{der} det
der derved var fremkaldt et stort Blod-
tab, svigtede ham midt under Kampen.
Derfor bragte hans Vaabendrager ham
efter at have lagt ham paa hans Skjold
skrydsomt tilbage til Lejren, idet
han havde vanskeligt ved at taale Ry-
stelserne i Saarene. Fog opgav Lake

i. den firs tredje L. gen-
nemtræde -, saa at Bouma
under et. Bl. -

sigte at bringe

Vaabendrageren skød i
hans Skjold under ham og

skød han havde svært
ved at utholde den Blod-
i de saarede lemmer, som
R. misfede

en St. der var gun-
stigere for dem end
for Fjenden

Handling og

havde for Gje

L. betjente det paa An-
førsel, M. paa Stilling

myt

daimonierne ikke Kampen, men saa
 snart de kunde faa sig en gunstigere
 Stilling end Fjenden, ^{sluttede de, tåt op i R. na og} modtog de i tet-
^{tog mod} sluttede Rækker ^{Fjendernes Fylking} Fjendehæren, der uden
^{ning} Orden strømmede ind mod dem. ^{Aldrig} Histori-
^{af de historiske Begiveninger} har nogen ^{hvorefter P. Herodotus, Strabon og} en har ikke berettet, at nogen ^{anden} afgjøre
 de Kamp har været voldsommere. ^{Jo} De
^{af de ypperste Krigsfolks} to i Krig højst anse Folks, Hære kam-
^{Udseende til Sejr} pede med lige Fordel: Lakedaimonierne
^{Færdens} forsvarede deres gamle ^{Hædersmindet} Berømmelse, Ma-
^{Nubidens} kedonerne deres nye; de førte kampede for
 Friheden, de sidste for Herredømmet; La-
^{savnede} kedaimonierne ^[manglende] en Fører, Makedonerne
 en god Stilling. ^{gunstig}

Kampens saa talrige Vendinger i Løb-
bet af den. Dag forøgede ogsaa snart Maas-
bet, snart Frygten hos begge Parter, ligesom Lykken med Vilje

[i en hidig] Striden mellem dem. *Lødt - var lige stærk i Striden*

tapre Mand ^{lige} [hvori Lykken ikke be-
gunstigede nogen af Parterne]. Endelig

begyndte Lakonernes Mar, da ^{Frisson} Soldater- *paa Grund af*

ne paa Grund Sved natten ikke kun-
de holde de glatte Kaaben oppe, at

*holdt fast paa U., som Striden
brøgt til at glide i Kaaben.*

^{mattes} blive brøt, og dernæst at gaa tilbage

derne

og, da Fjenden ^{stadig gik dem paa Livet} brøgte voldsomt
paa, at flygte (mere) aabenlyst.

De sejrende gav sig til at forfølge de
adspredte Fjender, og efter at de havde

i Løb

tilbagelagt hede den Stråkning, Sako-
nernes ^{Opstilling} Hær havde spandt over, blev ^{satt de}
^{efter i. d.} selve Agis Genstand for Forfølget-
se. Da han havde ^{saa} set sine Lands-
^{der af sig. kommer de her imod ham} mand flygte og bemærket de nær-
meste af Fjenderne, befalede han, at
man skulde ^{slaa?} sætte ham ned; og
efter at han havde prøvet sine Lem-
mer for at se, om de kunde lyde hans ^{Ud-}
^{gives Tilløb} stærke Vilje, og da mærket, at de
svigtede ham, lagde han sig paa
Sina, tog ^{rask} resolut sin Hjaln paa,
og medens han beskyttede sit Se-
^{datkede} geme med Skjoldet, ^{høit hængt ned til Raast} søgte han at

svinge Lansen med højre Haand,
idet han endog kaldte den Fjende,
der vilde vove at tage ^{højre} Rustningen
af ham, ^{en Fjende, der ikke kunde see paa sin rivet} naar han saa ned. Og
der var ingen, der dristede sig til at
indlade sig i Nærkamp med ham;
der blev skudt efter ham paa langt
Hold med Kastevaaben, ^{hvilke} (men) han
slyngede (dem) tilbage mod Fjenden
igen, indtil en Lanse bovedes ^{sig} ind i
hans bloddede Bryst; og da han havde
de trukket den ud af Saaret, lod han
lidt efter lidt sit Hoved, der holdede ^{tilbage} en liden Stund
og svigtede, ^{svakke} (synke ned) paa Skjoldet,

døende

og idet han saa opgavstanden sam-
tidig med, at ^{han vilde Blod} Blodet flød ud, faldt
han frem over sine Vaaben. Af Lake-
daimonierne ^{faldt der} 5300 Mand, af Makedo-
nerne ikke over ^{to} Tusinde; men der
var ^{næsten ingen} næppe nogen, der vendte usaa-
ret tilbage til Sejren.

myr

V, 10 (1-25.)

Kong Filip af Makedonien havde
^{til sitrigens Hæder} en personlig tapper Soldat, ^{som var med} hvis Ar-
^{hæde oplyst} bejde han paa flere ^{mange} Krigstog havde
markert var nyttigt, hvorfor han jævn-
lig havde givet ham noget af Byttet.

22. Liv

for hans Tapperhed og opflammet Mand-
len, der bød sit Liv til fals, ved
hyppigt at give ham Haandpenge.

og realiter off. som lige-
vel med hyppig Forrygte-
ofte til fremdeles at være
liv og blot

Denne Mand ^{led engang i Armod og blev} [blev skibbruden] kastet
i Land paa en (vis) Makedoners Ejen-
domme, og da dette ^{blev} var meldt Ejeren,
ilede denne til, kaldte ham til

for Mandens slægtede Landsted

^{og selv igen} Live igen, bragte ham til sin
Gaard, afstod ham sin Løng, styr-
kede ham, ^{haardt medtaget} udmattet og halv død, som

blev

han var, ^{blev han bragt} bragte ham til ^{Helser og} Kræfter
igen og forsynede ham straks der-
paa med Rejseforraad, (og den skibbrud-

medens den st. - søgde

ne sagde da): „Jeg skal gøre dig Gen-

førte 50 Page for ham
paa egen Bekostning,
Banz paa Banz (til
Licanen)

gald, naar det blot lykkes mig at
traffe min Fælleherre." ^{han sig faar - at is} [F]a Soldaten
derefter var vendt tilbage, fortalte
han Filip om sit Skibbrud, men ^{at} da
om den Hjælp, han havde faaet,
og (han) bad ham ^{i Følgende} straks om at skæn-
ke sig en ^{blot om} vis Mands ^{Grund} Landejendom-
me. Den ^{blot om} visse Mand var hans Vært,
selve ham, af hvem han var bleven
modtaget, af hvem han var bleven hel-
bredet. Undertiden skænker Konger, is-
sar i Krigetid, meget bort i Blinde:
Filip befalede, at han skulde fores-
til de ^{Godter} Godter, som han bad om.

indsattes som Ejer.

Efter at være jaget bort fra sine
Ejendomme fandt Manden sig ikke
tavs i den ^{med ham i det} Uheldighed, ^{i det for at slaa sig til Tals med} tilfreds med,
at han ikke ogsaa selv var bleven
givet bort, men skrev et fyndigt og
frimodigt Brev til Filip, og da denne
havde modtaget det, ^{blev han saa for-}
bibret, at han straks paalagde Pau-
sanias at give Ejendommene tilbage
til den tidligere Ejer ^{gjort} og ^{slaa} brandemarke-
de den skamløse Soldat, den for Tak-
nemylighed blokkede Gæst, ^{og} den rov-
begærlige skibbrudne med Tegn, der
vidnede om, at han var et usak-

Denne Skæde af en L. denne
saa adskudt og vilig - Gæstene.
denne saa -

af

næmligt Mennecke.

1684.

Marcus Vipsanius Agrippa var
 ikke adelig af Stand, men udmærkede
 sig i Felten, og Augustus havde ikke
 nogen bedre og kaperere ^{Stätte} Mand til at
 berede sig Sejre; thi baade havde Agrippa
 pa udslyret den Flaade, ^{for det første} med hvilken
 Sertorius Pompejus blev overvunden ^{af} mellem
 Myla og Naulochus, og især under hans
 Anførel blev der kampet heldigt. Fer-
 for forholdt Antonius ogsaa Augustus
 at han hele Tiden havde staaet maa-

og ingen gulede Aug.
 - Tjeneste ved hans
 Sejrvindinger eller

personlige

i en endnu
 Tidsalder forstås.

bende og halvsvende og ikke havde
rekket sig op og var braadt frem for
Soldaterne, før end Agrippa havde
slaaet Tjendernes Skibe paa Flugt.
Derfor vandt han sig i denne Krig
en Skibskrans, / som ikke tidligere
var bleven nogen Romer skænket og
heller ikke senere blev skænket no-
gen. Og i Krigen mod Antonius erob-
rede han endvidere ¹³ Leucas, ¹⁴ og Patra,
besatte Korinth lige før Mæren af An-
tonius's Flaade, og besjrede to Gange
før det sidste Hovedslag Tjendernes Fla-
de, og i selvdet Slag, hvor Antonius's

rejste sig op

et Bustegn

endelige

^{Altså blev kronet}
Krafter tilintetgjordes, saa [nasten] hele
Kampens Ledelse hos Agrippa. ^{i Agrippa's Haand} Da han
var Konsul for 3. Gang, opførte han
sine bekendte Bygningværker i Hoved-
staden, ^{der var} saa store, at de, som Seneca siger
baade overgik alt ^{al t. Pragt} lidligere i Pragt
af nogen og ikke senere blev overgaaet, først og
paa fremmest det vidberømte Pantheon, ^{magedes} i
hvilket han ^{først vilde sætte A.'s Navn, men, da denne for-}
vilde indskrive hans Navn, da han
^{havde sig det, sætte sit eget} vildede indskrive hans Navn, vægrede sig
derved, indskrev sit eget. Da han baa-
de var magedest afholdt af Folket og
^{vandte sig en mulig tilflydelse i Florens} var højt anset hos Soldaterne, kunde
han allerede synes farlig for selve

tilsidst

hvis han skyldte sine høje Stilling

gustus, som havde baaret ham frem.

Derfor rovede Maenas, som ^{var en af A.'s fortrolige} stod i et

fortroligt Forhold til Augustus, at sige

til ham, at enten ² ^{maatte} burde Agrippa træ-¹ ^{ne} var det kommen
bes eller ^{toges} gøres til Svigersøn. Og den-
saa vidt, at
kommed

Gang var Julia Enke efter Marcel-

lus's Død. Agrippa var da gift med Mar-

cella, Fætter af Augustus's Søster Octavia,

og med hende levede [han] i Karlighed og

Enighed, og havde faaet [flere] Børn med

hende. Men efter at Augustus havde

bevaget sin Søster ved Bønner til at

afgaa ham sin Svigersøn, gav han A-

grippa Julia til Hustru, efter at Mar-

cella

*hvis Tante med ham
var karligt og en drag-
ligt sand velsignet med
Børn*

*led han A. forstode
M. og gav ham -*

myx

alla var försködt.

1878.

(Her blev til Augustus overbragt) Augustus modtog en Angivelse af, at Lucius Livius forberedte sig til at lagge Baghold for ham; det blev sagt, baade hvor, hvorfraar og hvorledes det var hans Hensigt, at skride til Udførelsen. Han havde ^{da} ^{sværet} en urolig Nat, da han ^{id et øjeblik} tænkte paa, at en ung Adelsmand, Gnaeus Pompejus's Søn, skulde ^{omkomme} dømfaldes; ^{under disse Ledsagelser} mens han laa og sløvnede, lod han efter ^{sin} haanden to forskellige, indbyrdes modkaldt sigende Udbrud undstippe sig: Hovdan da? Skal jeg ^{visstnok} taale, at han, der pønser paa at stikke mig ned, [skal] gaar

Engang blev L. C. angivet for Aug. som stelligt at søgte. Heri anlag mod ham

hvorefter

hensigt at

af og til

209
sorgløs om til Bekymring for mig selv
Skal da ikke han, som har besluttet at
drabe mig, der er ²bleven ¹forgaves efter-
stræbt ved saamange Borgerkrige og er
gaaet uskadt ud af saamange Slag til Sø
og til Lands, nu, da der er ^{blev}bleven ^{blev}Fred her
de paa Havet og ²paa Landjorden, skal han
da ikke bøde? Altså sagde han efter
en Stunds Tavshed, idet han vridedes mere
paa sig selv end paa Anna: „Hvorfor lever
du, naar det er saa mange om at gøre
at du mister Livet? Hvorfor skal der
blive en Ende paa Jødsstraffene og paa
Blodsudgydelsen? ^{hvid er for dygt. hvid} Det er ikke Umagen værd

omvendt (paa den anden Side)

at leve, ^{naar} hvis saa mange skal ryddes af
Vejen, for at jeg ^{skal undgaa at} ikke skal ombkomme!

Endelig afbrød hans Hustru Livia ham

og sagde: „Tillader du, ^{Hil du tykke til at kvindemand} at en Kvinde giver
dig et Raad? Gör, som Lagerne plejer /

plejer, naar; plejer: ikke

naar de, hvor de almindelige Midler ^{ikke} ingen

^{hjælpe} Gavn gör, forsøger de modsatte. Ved Skuffe

hed har du hidtil intet udrettet; prøv nu,

hvoreledes han giver efter for dig ved Mild-^{ikke}hed paa for dig

hed. Tilgiv Lucius Cinna! Nu kan det ikke ^{han - ikke længere}

skade dig, men det kan ^{dig: Følges om sinnes} gavne dit Rygte

Han takkede sin Hustru og lod Cinna kalde

til sig, og da han ^{hvor, ladet en af Strætte frem - og var lidt alene tillige med dem} efter at have givet Ordre

til at sætte en anden Stol frem for Liv

sagde han til Cinna, til
hvorn han havde ladet sin
anden Skold til Salte Jern

na havde ladet alle forlade [Love varelset]

Varelset, sagde han: " ^{den Ting} [Perom] beder jeg dig
forst, ^{at du vil lade være at} ikke at afbryde mig, mens jeg taler,

for i Raadighed om at vide
at tale i

du skal nok ^(pi) faa Tid til at tale. Jeg har

havde traf dig i Tjendernes
Sejr (alle)

frelet dig, Cinna, da jeg var trangt ind i

Tjendernes Sejr, og jeg har ladet dig

en saadan Lyktens Udsling
og saa den mange Lyktens
Gode og en saadan Sig-
ten

^{beholdt} faa hele din Fadronearv. [I Sag] er du

^{gaaet sig} saa lykkelig og saa rig, at ^{dig} [de] Sejrher-
rerne misunder ^{dig} den besejrede. Ja du sty-

Præstestubet

de et Præstestubet, gav jeg dig det, idet

adskillige, Fedre

jeg forbigik mange, hvis Forældre havde

under mig

været i krigen sammen med mig. Skönt

Cinna

jeg har gjort mig saaledes fortjent af dig,

har du besluttet at drabe mig." Ja han

udbrød

ved disse Ord (havde udbrudt), at (denne
Jaarskab var langt fra ham) det var
langt fra ham at tænke paa ^{sligt tænkt} sig Jaar-
skab, sagde Augustus: "Du viser ikke Ord-
holdenhed, Cinna; det var en aftale at du

afgik, at

ikke maatte ^{fælde mig i Fæle} afbryde mig. Du træffer For-
beredelse til at dræbe mig, siger jeg;" han
tilføjede ^{og sagde} Skedet, de medskyldige, Viden,
[B] ^{Gangen - overfaldet} Planen for Bagholdet, og hvem ^{til og overdraget} Folket

var betroet til og da han saa, at [Cinna]

han kom laadt og maattet

han (var) sad sønderkennet og laav i Be-
vidstheden om sin Brøde, ^{resten} sagde han:

"Jeg skænker dig ^{me} Livet, Cinna, for anden
Gang; [den] første Gang var du en Fjende

Fjende som du var f. g., kaldes du nu er -

(De Gange har jeg nu skrevet
2. L. - f. g. i Egenskab af
Helene Gents, nr. 1 -)

af mig, nu er du en Snigmorder og Højfor-
ræder (Fadermorder?). ^{et Venkabs begyndt imellem os -} Lad os betragte os for,

at der fra i Fag af kan begynde et Ven-
skabsforhold mellem os, hvad enten jeg
har vist dig for stor Tillid ved at

skænke dig Livet, eller du føler dig mig
forbunden! "

g^x gemens, ordinem (utrim - an) / debeas / er
slægt op.

per Q. Fulvius Flaccus byggede som censor /
det Fortunatempel, som han i Spanien havde
lovet som Prator, i Krigen mod Keltibererne,
idet han anstrængte sig af al sin Evne for,

fidus: delighed

hvem af os der mener det
ærligst, jeg som har skæn-
ket dig det

at intet Tempel i Rom skulde være større ^{angstigt}

eller prægtigere. Da han mente, at han vilde ^{I for sig} tilføje det Tempel en stor Prydelse, hvis Tag

det i sig selv vilde bidrage til dette Tempels Udmyndighed, om han skaffede det -

stenene var af Marmor, rejste han til Bruttier

rejsen

nes Land og lod Juno Lacinias Tempel halvt

lades

afdekke, da han mente, at det vilde være nok

være

til at fække den Bygning, der var under op-

bylde. Der blev indrettet nogle Skibe til at

var rede

tage dem om Bord og bringe dem til Rom,

bort

(Efter at) medens Forbudsforbuden var afskaffet

(da Rom underkastede sig) det sig afskaffet

fra at hindre den Helligbrødes ved Censorens Af-

af Helligbrødet for Censorens Af-

lyghed. Efter at Censoren var vendt tilbage,

begyndte man efter at have bragt Tagstenene

adskilt

i Land fra Skibene af føre dem til Templet.

at

Der havde sig - Lær af andre
Hemmer

krævedes det, at

(Der ikke blev held om)
Skönt man ^{sigtede at forlæ} forlæst, hvor de var fra, kunde det
dog ikke dølges. Der blev derfor ^{som ulykkelig} Uro i ^{Forhuset} Curien,
fra alle Sider krævedes det at Konsulerne skulde
^{indkomme i Forhandling om det i t.} forelægge den Sag for Senatet. Og da saa Cen-
soren var tilkaldt og havde indfundet sig
i ^{Forhuset} Curien, ^{ledte dem endnu langt veltommere} begyndte de med meget større Forbit-
telse at falde over ham baade enkeltvis og
alle paa en Gang, nu, da han selv var til
^{Forhuset} Stede: ^{højheligste} Det arverdige Tempel i den Gavn,
det som hverken Pyrrhus eller Hannibal
havde krænket, havde [han paa en afskyelig
Maade ^{brudt} ^{brudt} taget af og] Censoren, der var
valgt til at have Gje med Sæderne, paa en
^{skæmt} afskyelig Maade ^{skæmt} taget af ^{skæmt} og næsten

nedrevet, og hvad der kunde synes uwaardigt

have taget sig - ud

betragt

hvis han ^{hadte gjort} gjorde det ved Forbundsfællernes Pri-

vathuse, gjorde han, idet han nedrev de udøde-

lige Gunders Templer, og han [besmudgede Romer-

folkets gode Forhold til Guderne i] paadrog

Romerfolkets ^{religiøse Ansæelse} Skyld for ^{Armande sig for Guderne} Skandale af det hellige,

ved at bygge Templer af Rov fra andre Templer,

som om de udødelige Guder ikke er de samme

overalt. Efter at Sagen var forelagt til af-

stemning, sluttede alle sig til ^{blev det F. enstemmigt vedtaget} et og samme

Forslag, at de ^{disse} Tagsten skulde bringes tilbage

*Transporten af disse Tagsten
blynde til ^{Templer} de skulde*

til og anbringes paa Templet, og at der skulde

forbeholdes.

bringes ^{de Tagsten og til dem for J.} Søoffer til Juno. Hvad der (har)

*den religiøse Betydning af
Søoffret angaar Forholdet af
Gudsforholdet, men det har til sig
Sæd -*

harde religiøse Betydning, blev udført (med

Kvindelyst

mere og ^(Kædet) Lærere i Statslivets Orden, der bliver
ophidest og forbitret og springer op og siger:
, Vilket Haab ^{vil} vi dog, ^{vel} Lakedaimoniere
kunne have om, at denne ^{vor} By og denne ^{vor} Stads ^{idag} Lange
kan vedblive at være ^{holde sig oppe og være} fredt og mindtægelig,
hvis vi bruger den Slags Mennesker til Raad-
givere? Iersom det ^{tilløb} Forslag er retskaffent
lad os da ikke, ^{beder jeg} og haderligt, beder jeg ^{at} ikke lade det
(samme) vares ved Besmittelsesafrens kan-
dig Forslagsstiller." Og saa snart han havde
sagt dette, indvalgte han en Mand, der ud-
mærkede sig fremfor andre ved Tapperhed
og Retfærdighed, men ikke ^{havde Ordet i sin Mægt} var velvalende,
og befalede ham ^{under almindelig Tilslutning} med alles enstemmige

Billigelse (netop) at fremsætte det ^{saavel} (omtalte) Forslag
af den veltalende Mand, med saadanne Ord, som ^{saar godt han kunde} ~~han~~ med de gode Tillegene
han kunde, for at der, uden at den førstomtalte forrige
Mand blev omtalt, kunde blive vedtaget en
Folkebestyrelse ved hans Ansættelse alene. i Beholdning - Initiativ

Og saadan, som den ^{ledes} udmærkede forstandige gam-
le Mand havde raadet (til), ^{der man sig ad} blev der gjort. Sa-
ledes beholdt man det gode Forslag, men den
den skændige Forslagsstiller blev erstattet med
en anden.

1876.

Konsul Lucius Aemilius Paulus ind-
hentede Makedonerkongen Perseus ved Pyd-
na. Det stundede allerede mod Middag (den
Fag) [Soldaterne var trætte og tørstige, og
det var lydeligt at den Hede, de følte både
uden paa Kroppen og i Halsen]; Marchen var
gaaet gennem en meget støvet Strækning under
erfbrandende Solvarme; Soldaterne ^{lille og} var alle-
rede trætte og tørstige, og det var lydeligt,
at den Hede, de følte, vilde blive endnu værre
både uden paa Legemet og i Halsen, [henad] til
Middag. Da hans Folk var i den Grad med-
tagne, besluttede Paulus ikke at sende dem

stede mere

vilde forstærkebygge
Fede

sarledes tilredte

^{hvis den vindes vilde}

imod Fjenden, der var frisk og ikke havde lidt
 noget Men, om de end glødede nok saa meget
 af Iver efter at slaa et afgørende Slag og nok *skampe*
 saa ^{fyngt, lideligt} stridlyst^{ent} krævede Tegn til at gaa paa
 Selvom ^{nu} mange, skönt de lav, misbilligede den *Medene*
 ne Plan, var Navica den eneste af alle, der
 vovede at opfordre Konsulen til ikke at
 lade den Fjende, som ved at undgaa ^{en Skærsnit} Slamp
 havde drevet ^{gæret} Spil med de tidligere Felther-
 rer, slippe sig af Hænde. Man maatte
 befrygte, at han, hvis han brød op ^{træk sig bort} [om] i Lø-
 bet af Matten, maatte forfølges ^{med} [under] stør-
 ste Møje og Fare for Makedoniens Hjerter, *ind*
 og at hele Sommeren skulde hengaa med *som for hans Formand*
Aufgeboten

med mig ^{overvejelser} undersøge, hvor meget der var til For-
del for Fjenderne og til Skade for os. Jeg er nu
allerstørst sikker paa, at ingen af jer dels ikke

dels ingen af jer

i Forvejen har været uvidendes om, hvor meget
de overgaar os i Antal, ^{og at alle de} dels / idag / bemærket
det ved ^{at behogte} Lynet af den udfoldede Flagorden.

^{Af dette ord forholdsvis ringe Tals}
Skøn vi er saa paa, er Fjerdedelen af var
Soldaterne efterladt til at beskytte Trodsen

og I ved ikke, at alle de fejgede [af Sold.] at det ikke er de ^{de} beskyt
efterlades for at bevogte Oppakningen.

ny

1851.

Cicero skriver, efter at han i første Bog af
sin Skrift om ^{Muligheden af} Evnen til at forudsæ har ladet sin
Broder Quintus forsvare Stoikernes ^{herom} Afhandling om
den Sag, i anden Bog, at han til det, som var
fremført, blandt andet svarede følgende:

for mit Vedkommende
ikke

Jeg tror ikke engang, at Kendskab til
Fremtiden ^{ikke var} nyttigt ^{gavnligt} for os. Hvordan vilde Livet
ikke have fornet sig for Priamos, hvis han fra
sin Ungdom^t havde videt, hvilken Udgang hans
alderdom skulde faa (han vilde faa paa sin t)? ^{han lod} Lad
os forlade Sagnene; lad os se paa de Begivenheder

Begivenheder

der

der ligger nærmere. Jeg har i ^{min Afhandling - Trost} den Bog, jeg har gi-
vet Titelen Trøstetale, samlet Beretningerne

sammensat af en
engelsk Courtier, der har faaet
et saare tragisk E

om det overmaade lunge Endeligt, der har ramt
for Stats berømteste Mand. ^(Hans og næstkommande søn) Hvad da saa? ^{Skulde da} nogle af

For ikke at tale om de seneste, hvor du da, forhidligere Tid
at det havde været til nogen Nytte for

Marcus Crassus (at vide ²), om han den Gang, da ^{Horace}
han glimrede mest ved Magt og Rigdom, har ^{hijt}

de vidst, at han efter at have mistet sin søn
Publius og faaet sin Nær tilintetgjort, skulde

omkomme hinsides Evfrat med Skam og Skand-
sel? Og under hvilken Sjæleval ^{naaede ikke Caesar} (maa vi ikke

forestille os at Caesar vilde) have henlæbt Livet, hvis ^{herunder}
han (harde gættet) forud havde vidst, at han i det ^{and} ^{engang}

Senat, der for ^{en} Størstedelen var samensat af ^{his Næstkommer - var Skædel}
der hans eget Ønske, i den ^{Pompejus's} pompejaniske Ku-
^{hans søn} ^{indst af ham selv}

rie (det p. Raadhus) foran sine Pompejus's Billed-
stolte, i Paasyn af saa mange af sine ^{Slægt-}ken-
^{ner}tioner, skulde blive myrdet af de fornemste
Borgere, der endogsaa foren stor ^{hørdt have} fæl skylde
ham deres ^{at takke for alle mulige Goder} høje Stilling i det og alt, og der
efter henligge saadant, ^{lids} at ikke blot ingen
af hans Venner, men ikke engang nogen af
hans Slaver maatte faa adgang til hans
Lig! Derfor er det visselig bedre ikke at vide
noget om sine fremtidige Ulykker end at
kende dem. Thi dette ^{den Tidvending kaldes sig - gøre} kan paa ingen Maade
siges, (tilmed af Stoikere) især ikke af Stoikere:
Gracens vilde ikke vare gaaet over Sovrat; Caesar
vilde ikke have ^{indstødt sig paa} begyndt 'Borgerkrigen.' Saa

nogle af

Middborgere

gik hen og tog sig af

vilde de jo ikke have lidt den skabnesvangere ^{alle Fødselsstøtten} Gods ^{af Skabnen bestemt}

Men Stoikerne paastaar, at alt gaar efter Skab-
nens Beiblutning. Det vilde altsaa paa ingen

Maade have gaaet dem forud at vide Besked
^{at kunne lindre Fødselen}
med deres Fremtid. Og desuden vilde de have

forspildt hele Fornøjelsen ved Resten af deres ^{misket; foudgaaende}

Liv. Thi hvad kunde være glædeligt for dem,

naar de ^{hævede - i Tankerne} ^{deres} ^{Epødeligt} hævede paa den God, de skulde lide. ^{og []}

^{Historien}
Da de ledende-Hænd i Kongeriget Sverrig
^{deres nye Kongerige og Væbning; F. d. i Kongeriget; og Sverrig og de andre}
saa, at Kong Albert stiledede mod Tyranni,
sendte de ^{de} Sendebud til Danmarks og Norges fron-

vare saa naadig at

ning Margrete, og bad hende staa dem bi

^{med} i Raad og Saad under saa store Vanskelig-

^{plejedes: hende plejet} heder; thi saaledes, havde Kongerne baade

fra gammel Tid

i Danmark og Norge fordem ofte gjort.

Men hun, der ikke havde saa lidt af sin

Argerrighed

Faders Smidhed, Argerrighed og Begærighed

begyndte at tumle med Planer om, hvor-

ledes hun vel ogsaa kunde føje Kongeriget

Sverrig til det Kongerige, hun allerede havde

de. Sa hun altsaa mente, at det rette Øjeblik

først

var kommet, forbrede hun, at de først skulle

give hende bestemte Løfter, inden hun [Love] lo-

vede dem Hjælp. Og derfor begyndte hun

saa med smigrende Tale at bevage dem til

^{en stor og vigtig}
 mandigt og modigt med Vaaben i Haand at
 kæmpe for Rigets Lov og deres egne Forret-
 tigheder og ikke lade et Rige, der var saa
 berømt og hadret ved saa mange Sejre, blive
^{med en uafsluttet af} besat af nogle daarlige og lavlyrdige frem-
^{med} med; hun betydede dem atter, hvor velvilligt
^{holdt} og hvor menneskeligt hun selv vilde herke
 iblandt dem, hvis hun blev deres Fronning.
 Ja de nu havde hørt dette, [brangt, som de]
 lovede de, brangte, som de var, af Vanskeligheder
 fra alle Sider paa en Gang, at de vilde
 tage hende til Herkerinde, naar hun tro-
 vilde hjælpe dem, naar det brangte til det.
 Derefter begyndte det paa Tillid til Margaretes

det er en temmelig historisk og
 saa mange karakterlige Typer
 dag 112

omvendt

og sandsynligvis, gjærdt næsten
 under begyndelsen af den ottende
 århundrede.

de i deres Kød

de

Vjæly, lidt efter lidt at nagle Kong Albert
Lydighed og paa alle Maader aabenlyst
at sætte sig op imod ham, idet de sagde
at hans Vælg ikke ^{han ikke var villet til Kongen paa Lovens} var foregaaet paa rette
Maade, men at han var paa tvungen dem med
Magt; da han saa var foret lovlig hidsigt op
mod dem og anstrengte sig af alle kræfter for
at undertrykke Oprøret, luede Krigen ^{flere} nogle
Aar over hele Riget, Byer ^{et} brandtes, Bønder
godt plyndredes, og ^{i den næste 21 Aar} (man lod næsten Landet
ligge udyrket hen. Endelig sendte Margrete
som Kongen ufornuftig skal have udsket ved
forskellige Forhaanelser, sin Hær under Henrik
Parov eller, efter hvad andre beretter, Ivar Lykke

endnu voldsomere
aalmindeligt heftigt

Bønder

ind i Sverrig, og med den til den sluttede
smert de oprørske fornemme Svenskere sig;
til Forsvar havde Allert sammen draget en
stark Flot, som han især havde styrket ved
Hjælpetopper, tilkaldte fra Tyskland.

Hjælpetopper

Genvejsløbet

(V)
Vor Ven Sebastian Liberalis er nu overvældet

bedt af Sorg ved Budskabet om, at Kolonien Sog-
dnum ved en Ildebrand er aldeles nedbrændt.

Denne *Bejvædet* Nyløkke kunde (gode) bringe enhver enghelt
ind af Fatning, endsiige da en Mand, der elsker
sit Fædreland saa højt. Derfor søner han
nu sin Sjælestyrke, som *han* naturligvis kun har
sit faste Feg

have bragt

Fædrelandet

^{i forhold til}
opøvet til at modstaa det, som han mente kunde
beplygtes; Men ^{og} denne saa overraskende ^{og} narhen
uhorte Ulykke ^{under den sidste} undrer jeg mig [virkelig] ikke over
om han ikke har beplygget, da ^{den er ganske overbevisende} noget lignende
aldrig er passeret. Thi vel har Eldsvaade har-
get mange Steder, men ikke tilintetgjort nogen.
Thi selv hvor Elden er bleven paasat ^{af og til, der sætter den paast.} Husene af
Fjendehaand, er der mange Steder, hvor den ikke
faar fat, og om den end ^{Gang paa Gang} hidses af og til, for-
bærer den dog sjaldent ^{det hele} alt. ^{og saa af J. er der ogsaa} Et Jordkalv har
^{n. l. forekommet noget} narhen heller ikke nogenstunde været saa ødelæg-
gende og tilintetgjørende, at det lagde hele Byer
ble. Men i Lugdunum har en ^{stort} Kæt jævnet
saa mange overmaade smukke Bygninger, ^{hvor} som

men

bliver

noteres meget
bringes til at blusse op

væddede omkuld

af hver enkelt

enkeltvis kan pryde enkelte Byer, og det skete i den

kunde have tænkt på dem
over

dybe Fred, for saa vidt som der ikke er ^g Krig

og i den dybt Fr. er der blevet
nogen saa frygtelig
i Krig

kunde befrygtes krig. Men kunde tænke detteff:

medens Vaabnene hviler ^{pa en Tid, da en Fjelles} overalt, mens Sikkerheden

^{af tryghed har druk sig} [er] udbredt, over hele Verden, ^{leds man op} savnes England, som

man saa ligge i Gallien! Dette overvalder

fremmede med Stoltthed

vor kære Liberalis, ^{hvis Hørsning er fast og rank} som staar fast og althent overfor

^{at tilvænte} Ulykker, man er vant til. Og det er ikke uden Grund

han er blevet rykket: det uventede er altid (hunger)

hunger. Det usædvanlige giver Ulykkerne større Vagt, ; det

og der er ingen (af de) dødelige, som ikke har følt stør

føler

re Sorg, fordi han ^{tillyg} [har undret sig] er blevet

over det, som - over

forandret.

og

Brudstykke af
(af Niels Kluncks underjordiske Rejse) blyver at

have gennemreiset denne Byn, satte jeg i et lille Farløj om
et Sund med sortfarvet Vand og kom over til Landet

Stokarale

Stokara. Her fandt jeg paa ny vidunderlige Ting at se;

Kabak gerner
frambryger
mogle

thi medens Landet Staba havde frembragt levende Væ-
ner uden Hoved, er der derimod mange af denne Byn Be-
boere, der ^{kommer til Verden} ser Lyset, forsynede med 7 Hoveder.

af de andre Borgere
Nissis vist - som dykket
harde dem Guder

Jem erode de øvrige Borgere i ældre Tid, fordi Naturen
harde vist dem en saa stor Velgerning (harde været saa
gammildt sindt
odiel overfor dem), (med en næsten guddommelig Syndel-

de

se Lidet næsten dykkede dem som Guder, (i en saadan
Grad) at de Palene blandt dem paa Grund af deres

Borgmestre

^{dobbelte} Viden
mangefidige [Visdom] udby ^{de} Felt herrer, Konsuler, Senatoren

Skatmestre

og Kvæstorer. Men da de er ligesom mange forskellige

Naturer
Karakterer, som de har Hoveder, besorgede de vel ^{riktighed} dygtigt
og hurtigt forskellige Væver paa en Gang og lod ikke no-
get være) ^{uanset} uforstyrt mens de ledede Staten, men paa Grund
^{Standskædet} af, at de havde saa meget for paa en Gang og havde for-
^{Føremådet} skellige Tanker, der spredtes hos det enkelte Individ,
bragte det ^{efterhaanden} alt i en sørgelig ^{forvirring} Forvirring. Og der ^{foruden} var
som Tiden gik, en saa stor ^{altid} Forvirring i Tingenes Til-
stand, at der maatte en ny Tids Arbejde til for at ^{juvisti} bringe
Orden i de ^{forvildede} forhold, denne alvidende ^{alvidende}
havde frembragt. Man sikrede sig herimod ved ^{der} at
gik ud paa], at de med de 7 Hoveder for evigt skulde ^{holtes bort fra} udelukkes
fra offentlige og mere betydelige Væver, og at Staten derefter
stadigvæk skulde styres af de ^{enkelte} ^{afslørgede}, det vil sige af dem,
som kun har et Hoved. Herefter er de ^{til} [til]

meget nær
Kabak
disse - hine

^{Kans af saa stor Belydning}
fordum ansaaes for ena betydningefulde og for at de Gu-
derne nærmest, nu ombrent stillede paa samme Maade,
som de hovedløse i den By, der hed Kaba. Thi ligesom
de, da de aldies ^{er blottede for} mangler Hoved, intet kan gøre, saaledes
udfører de her, fordi de har saa mange Hovedgalt paa en
^{bagvædt} rindgal, Maade; altsaa lever vore synderede, efter at de er
^{satte} fjernede fra ethvers offentligt For, nu (vedvarende)
i Ulemarkedhed hele Livet igennem.

altværl
i (stadig) (uafbrudt) gemen Stand
my.

^{Skindetsbetænk af Karmos}
Om Oprindelsen til de skindelige Marmorstatu-
er med ^{lange Hjoeller} fodiede Skadninger, som kaldes Karyatider,
beretter Vibrovius lige i Begyndelsen af 1. Bog af sit Værk
om Arkitekturen. Karya, en By paa Peloponnes, gik
^{Bygningens følgende}
ammen med Gjenden, Perserne, imod Grækenland. Pag-

efter, da Grækerne ved deres Sejr havde befriet sig hader
 fuldt for Strigen, erklærede de i et fælles Raad Kary
 alerne Krig. Efter altsaa at have indtaget Byen,
 hugget Mandene ned og ^{oplittet} ~~skåret~~ ^{det hele Borgersamfund}
 de deres Hustruer bort og gjorde dem til Slaver, og de til
^{til Frellekamp}
 lod dem ikke at aflægge deres ^{Bygges} lange, fodsiede Klædninger
^{Husmoderdragt i det hele}
 og [helt] husmoderlige Prydelser, for at de ikke skulde
 slippe med at gaa i een Triumf, men med evig Træl-
 domsstraf, idet de ~~samtidig~~ led under en haard Forhæ-
 nelse, ~~der~~ ^{som} både for deres ^{Folk} Fædrene. Derfor be-
 stemte den Tids Arkitekter deres Billeder til væn-
 delse ved offentlige Bygninger, [anbragte som Piller]
 hvor man lod dem bære en Byrde, for ~~at~~ at der kunde
 berettes om Straffen for Karyalernes Foreyndelse,

i Fellestret
 og saaledes

for at de i ~~der~~ for een
 Gang at søgte ~~der~~ stor-
 get skulde ty om til Stræk
 g Advarsel i ~~der~~ Træl-
^{under Tryk}
 dem og tyngede af ~~der~~
 Forsømmelse og saaledes
 skulde ses alle
 optog - Billeder af dem
 som Boreled i ~~der~~ Træl-
 til o. s. v.

bevares i Brindingerne
 for at mindes om - saaledes
 skulde bevares og komme
 ogsaa til Efterverdens
 Kundskab

der (saaledes) nok skulde blive bekendt for Efterkom-
 merne. Noget lignende træffer vi hos Lakonerne: Ja
 de under Anførsel af Pausanias, Akombrotos's Søn, i Slaget
 ved Plataea med en faataldig Stykke havde overvundet
 Perserhærens hulløse Skarer og holdt en haderfuld
^{med Glans ført de feltes}
^{Fjendens Vaaben og andet Bytte i Kyros optog}
 Triumf med al deres Bytte af Vaaben og Strag, byggede
 de den persiske Port for de Penge, der kom ind ved
 Salget af Byttet, ^{at den skulde aflegge Vidnesbyrd} som et fremtidigt Minde for Efter-
 kommerne om Borgernes ^{Skorsad og Keltensod} glimrende Tapperhed i Stedet
 for en Trofa, og der opbillede de Billedstøtter af
 Fanger med Klædebragden udstyret paa barbarisk Vis,
 saaledes at ^{Fjendens} Driser Overmod blev straffet med vel-
 fortjente Torsmedaler, idet de nemlig bar Taget.

de faldnes Vaaben og andet Bytte

Søjlegang

som et Slags Trofa
(Stedet hvor Fjendens Trofæ
begyndte)

i deres fremmende Fægt

som Bærene af Taget og

En smuk Gaad [Mar M. Cato] af Soldatertribu-
men Ca. Cadius har af Cato berettet om i sid Værk ^{de} hvor han fortæller om
Origines ^{Urhistorie} (Opfindelser). Ja den puniske Feltherre paa
Sicilien i den første puniske Krig ^{var rykket frem for at ud-} efter at være ryk-
^{de d. v. H. og} ket den romerske Hær i Møde ^{var kommet i Forbittet med at} først havde taget
^{besat} herud nogle velbeliggende ^{forøslagligt beliggende} Høje, ^{her} og da de romerske
Soldater i deres ^{uden at tage sig i Chær} Uforsigtighed var kommet til ^{ind paa}
et Sted, der var udsat for Baghold og Tilin- ^{hvor de}
delgørelse, ^{gik} kom Tribunen hen til Konsulen og viede
ham, at den visse Undergang sende Hæren paa Grund
af Hedforholdenes Ugunstighed og ^{den fjendtlige Stormangt, som} Manglen af Hjender
^{hætte omringet dem} na, der holdt dem omslukkede. "Derfor mener jeg,"
sagde han, "at ^d ~~Hu~~ ^{Hu} D) maa spare dig saadan ad, at ^{skæmmet}
Du) befale ^{Soldater} 400 at rykke hen til den Høj, der ^{Køjde}

de:
hvor han fortæller om

med Karthago

hvor de

at Dr. - ikke vanket ad givt det
et Pa befaler
hvorfra vil klare Stillingen,
Køjde

ile i Klode
vende sig imod dem, de kom i Klode
og begynde Kamp med dem, saaledes
dennes Opgave vil blive deres
Krafter

og med nogle opfundne Ord paabyder dem at
bemaegtige sig den. Fjenderne vil ganske sikkert
saa snart de ser det, vende sig til Stormløb og
Kamp imod dem og bruge [alle] deres Krafter til
den Opgave alene, og alle de 400 vil uden al
Tvivl blive nedhugget, men du ^{vil} faar imidlertid, med
dens Fjenderne er optaget af den ^{ne} ^{Støbningen af den} ^{faar} ^{hvil}
til at føre Hæren bort fra dette Sted. Det er
U - end ^{end} ^{kan} ^{gives} ^{der} ^{gjælder}
den eneste Vej til Frelse." Konsulen svarede,
at den Plan ganske vist syntes ham velbetænkt,
"men," sagde han, "hvem skal jeg vel faa til
at føre de 400 Soldater, til det Sted?" - "Hvis du,"
sagde Tribunen, "ikke kan finde nogen anden, med
du faa bruge mig til dette farefulde Kærv,

V som du taler om

jeg giver dig og Staten dette Liv." Konsulen
^{besidder de svinde af Konsulen}
lakke og roste Tribunen; Tribunen og 400 affant
drager af sted for at finde Joden. Tjenderne for
undres højligge over deres Friskhed, idet de
afventer, ^{i hvilken Sæning} hvorhen de vil rette deres March;
men saa snart det blev asbenbart, at de stiled
^{Brugte var} efter at besøgte den Høj, sender den karthagi-
nieniske Feldherre de flinkeste ^{Mænd} Folk af Fod-
folk og Rytters, han havde i Hæren, imod dem.
De romerske Soldater omringes, ^{men} efter at være
omringede gør de Afstand; der udvikler sig
en lange uafgjorte Kamp; Til sidst ^{gaar} endelig faar
Overmagten ^{af med Lyden} Overhaand; de 400 falder alle som
en, gennembored af Sværd eller overdannede

mit

hæder March
Formålet - Besættelsen af

er lange vakler frem og tilbage

med Hærvæben. Konunen ^{trækker sig} rykket midlertid, men
der kæmpes der, bort til sikre Steder.

Merovingernes Slægt, af hvilken Frankerne ^{en} ild-
lung ^{Rætti Gange} vanlig havde taget deres Konger, ^{valgt sig} anses for at have været
lige til Kong Hilderik; men ^{regnes} om det end maaske nok kan se
synes først at være sluttet ^{bestaat} med ham, havde den
dog allerede længe ikke haft andet end det som-
me Kongenavn. Thi ^{Fronens Skætte og Tjælde} (Magten og Indflydelsen i
Riget) var hos Slotsforvalterne, som kaldtes Hus-
hormestres, og der lodes ikke andet tilbage til
Kongen end, ^{idat han selv bar Kongenavnet til Rigt} ^(med Kongetitel) prydet med Kongenavnet, med udele-
gent ^{udgroet} Haar og langt Skæg at sidde paa Tronen og
søge at se ud som en Hærsker, ^{indtagt Stæben} naar han hørte paa
^{daa en Herskers dignitet} mens

Slotsforvalteren, den saa-
kaldte Major domus

der levedes i K. anden
Rolle end den, at han var

En Lørdemand, der kom allstspøgne fra, og ved deres Bort-
gang gav dem Lov, han havde bort/. (han havde ikke

udenad

andet Lov) ^{Landgaard} end en eneste Gaard, der endda gav

end en eneste og det meget
lidt indbringende L.

meget smaa Indtægter, og der boede han med nogle

hvor han b.

for ^{Husfolk} Hjenere, der ydede ham den nødvendige Betje-
ning; ^{gik ham til Haanden} Hvad en] hvad enten han derfra skulde til

Slottet eller til ^{Fjering} Folkets Forsamling, kørte han i

en Vogn, der blev trukket af et Speand Okser.

Men for Rige's Skyld sigede Slotsforvalteren;

denne høje Post plejede af Folket at blive givet

til Mand, der ved berømmelig Bygd og ^{vagtig} (vidt-

baade

brukt) ^{Rigtom} rakkende Magt) ^{vagede frem} udmærkede sig blandt de

^{andre} ^{Stor mænd} øvrige Hovdinge.

Paa den Tid, da Hilderik var stor, beklæde

Pipin Stillingen som Formatter, og da han ikke ^{ville} var
^{lade sig nøje} tilfreds med denne Post, sendte han, efter at han ha-
de vundet alle Frankernes og i Særdeleshed Kejsert
højeste Yndest, Sendemand til Paven i Rom, Zacharias
for med Foresjörgde om, hvorvidt det var rigtigt,
at den Mand blev kaldt Konge, som i Virkeligheden
den udøvede Kongemagten, eller at han blev kaldt
det, som blot havde en ^{uvirkelig} tom Skygge af Magt tilbage.
Eg da Paven ^{svarede} havde svarede, at det var rigtigt, og
^{befalede} befalede at Pipin skulde kaldes Konge, blev denne
paa det ^{Frankernes} frankiske ^{adreeb} Ting udnavnt til Konge af
de magtfulde Mand og Biskopperne. og derefter af
Germanernes apostel Bonifacius salvet med den
hellige Olie; derefter ^{afsatte han K. (for Fr.)} tvang han saa Vilderik til

det første

lod P. beholds Konge

sid den her

at give Afkald paa [Tronen] den kongelige Trone
og gaa i Kloster.

my

Kære Geminus!

Kender du [di] ikke disse Mennesker, der
skönt de selv er Slaver af alle Lyder, vides saa-
ledes paa andre for deres Fejl, at man skulde tro, det
var af Misundelse, ^{som med størst Haardhed} og paa det strengeste straffer dem,
de paa det ivrigste efterlyner, ^{endogsaa de} skönt ^{og paa dem,}
som ikke trænger til nogens Mildhed, ^{ikke har nogen Ple-} (skæder intet
^{deligen Egenkab} bedre Jend Blidhed). Og den anser jeg for den
braveste og mest ulastelige, i en udmærket og fuld-
lastelig Mand, som tilgiver andre, som om han selv
syndede hver Dag, og afholder sig fra at synde paa en

skönt der selv for dem-
ikke er noget klodli-
gere

Og efter min Mening
er det bedst og Sidskom-
menheden størst

Lad os da altså ty.
Lad os ude for Njem-
met, lad os i det hele
- holde fast ved den
Grundsaetning at være
istis = hos (sinjere)
som kun kunde til overs
kvalde med sig selv

(ner) Lægge os paa Sinder
at hoc ^{noque}
ogsaa derfor.

Mand, som om han ingen tilgav. Lad os derfor
holde paa dette hjemme og ude og under alle Si-
nets Former, at være uforsonlige overfor os selv, men
^(afgørdte) ^{ettergivende} ^(tilgivselige) endog paa overfor dem, som ikke ved at
^{forstaa}

give andre end sig selv Tilgivelse, ^{og} lad os frem-
bringe, hvad den ualmindelig ^{degladige} milde og derfor ogsaa

^{saa store} (udmærkede) Mand Thoreas, ^{idelige} saa ofte plejede at sige
„Junker hader Lasterne, hader Menneskene selv“

Ja spørger maaske, hvad der har ^{bragt mig ind og} faaet mig til
skrive dette. Forfnylig var der en ^{noget Tid siden} — ^{dog h. m.} men jeg maa

hellere berette dig det mundtligt, skönt det tror
jeg ikke engang jeg vil. Jeg frygter nemlig, at

han vægrer sig ved at forfølge det, jeg misbilliger, og
gribe det og endelig bringe det tilbage til det, som

at en Dønnemeyling eller
en stikende Dønnaleje
endog paa blot en Bænk
at idkønt
mængde kunne i stik
med huc, quod.

allermest nu foreskriver (ved at søge at komme
det til Livs, jeg misbilliger, og naar det er lykkes
ham, erstalle det med det, som)

I Maaned om, at du lever vel,
Jeg ønsker dig Held og Sundhed.

Hilsen fra din
Gajus Plinius.

m. p.

Efter at Kong Perseus havde lidt det afgørende Neder-

lag ved Pydna, forlod han Makedonien og dog ^{profytte over dets Rømt} _{høf for de midde Rømt}

^{confugit} sin Tilflugt til Gen Samothrace for at være ^{for at ty til det d. over.}
sikkert beskyttet ved den Hellighed, et der ^{derint} _{maach enet} Tempel og
nyde gods af dets _{helliget} Hellighed.

værende højerværdigt Tempel besad. Der var

^{Kun} nogle få Venner med ham, hvoriblandt

Epandros fra Strata, som [Rygget fortalte, Per ^{der efter at - som Perseus's}
se] at i alle Graekenlands Stater udbredt Rygte ^{almindelig} _{Haandlang - stulte hær -}
og var det for at få Drabs _{fuldbyrdet}

fortalte, Perseus^u havde anvendt 4 Aar titdligere
til i Delphi^u at lagge Baghold for sin Fjende Kong-
Elymenes af Pergamon, hvad hvilken Sejlighed
det var var lykkedes^{lykket} [at] ham atlys faa denne
dræbt. Ikke lange efter landede Prætoren
Gnaeus Oktavius med en romersk Flaade ved
Samothrake^{og} da nu han forsøgte at lokke^{faa} Kongen
til at overgive sig snart ved Trusel og snart ved
Løfter, ^{skete denoged som om} hjalp følgende^{Perseus} ham, hvad enten det
nu skete tilfældigt eller var planlagt. En for-
nem ung Romer bad, da han havde bemærket,
at Samothrakerne holdt Folkeforsamling, Griv-
hedspersonerne om at ^{faa lov} give ham Tilladelse til
at sige nogle Ord til Folket. Da dette var blevet

tilstedt, sagde han: "Er det sandt eller ej, Samo-

thrakerne, naar vi har ^{hørt} hørt, at hele denne Øer
hellig?" Ja de bekræftede, at alt dette var ^{for alle bekræftede}

sandt, sagde han: "Hvorfor skal ^{nu} saa Kong

Συμενης's ^{vedblev} blodbesyldede Morder ^{besmitte} krænke den?" ^{den Morder, der var besudlet}
^{med Kong Συμενης's blod.}

Efter at have hørt dette sendte Samothrakerne, sender

da de mente, at det ikke var uden Grund, den

ne Bebrejdelse rettedes imod dem, Theodasom ^{den øverste Embetsmand}

var den højeste Forlighedsperson hos dem, til

Perseps ² for at melde, at, Εγανδρος fra Kreta ^{melde}

[anklages] beskyldtes for Mord; og nu var der

hos dem [efter Forfædrenes Skik oprettet] ^{en paa Forfædrenes Skik oprettet} ^{Rettergangssæde} ^{for} ^{Rettergangssæde}

til at dømme dem, som med urene Hænder

sagdes at have overskredet et Tempels [indviels]

skyldbesmittet

Tempels

indvielt

hellige Grænser; hvis ²Epandros stode paa,
at Beskyldningen imod ham var uhjmslet,
skulde han komme og ^{staa til Ansvar} tale sin Sag; men
hvis han ikke ^{gav sig - i Vold} vovede at betro sig til Fomelo-
len, skulde han forlade ^{skotte} Templet og sørge
^{s.s.} for sig selv!

[ny] ²ly.